

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie november 2011

I. senát

Nálezy:

spisová značka	I. ÚS 268/2011
sudca spravodajca	Marianna Mochnáčová
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - vyhovené
dátum rozhodnutia	23. novembra 2011
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľka (obchodná spoločnosť) namietala porušenie základného práva na súdnu ochranu rozsudkom krajského súdu v konaní o zaplatenie sumy z titulu poplatku z omeškania z dlžnej sumy poisťného na zdravotnom poistení. Okresný súd návrh na zaplatenie zamietol. Sťažovateľka podala proti rozsudku okresného súdu odvolanie.</p> <p>Rozsudkom krajského súdu bol ako vecne správny potvrdený rozsudok okresného súdu, pričom okresný súd konštatoval neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej 7. júla 2005, ktorou boli v rámci speňažovania konkurznej podstaty inej obchodnej spoločnosti postúpené pohľadávky z poisťného na zdravotnom poistení na sťažovateľa. Okresný súd dospel k záveru, že sťažovateľ nie je aktívne vecne legitimovaným v danej veci.</p> <p>Sťažovateľ v sťažnosti namietal najmä arbitrárnosť a zmätočnosť napadnutého rozhodnutia z dôvodu, že tento sa nedostatočne vysporiadal a náležite neodôvodnil predovšetkým skutočnosť, že sťažovateľ dobromyseľne nadobudol právo podľa predmetnej zmluvy o postúpení pohľadávok, a súčasne rozhodol na základe „nepodloženej právnej konštrukcie“. Napadnutým rozhodnutím tak došlo podľa sťažovateľa k porušeniu jeho základného práva na legitímne očakávanie nadobudnutia majetku.</p>
ratio decidendi	<p>V súvislosti s posúdením platnosti uzatvorenej zmluvy o postúpení pohľadávok zo 7. júla 2005 ústavný súd poukazuje na nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 182/2010 z 20. októbra 2010, ktorým bol zrušený rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Obo 10/2009 a sp. zn. 2 Obo 11/2009 z 27. mája 2009, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci rovnakých účastníkov, predmetom ktorých bolo postúpenie druhého balíka obdobných pohľadávok na sťažovateľa a na ktorom krajský súd založil napadnuté rozhodnutie. Z uvedeného nálezu ústavného súdu vyplýva, že „zmluva o postúpení pohľadávok v tomto prípade bola predbežne posúdená príslušným konkurzným súdom a výsledkom tohto posúdenia bolo rozhodnutie súdu o súhlase na takýto právny úkon, ku ktorému aj došlo uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávok“.</p> <p>Ústavný súd tiež zohľadnil sťažovateľom predložený rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obo 52/2009 z 21. júna 2011, v ktorom najvyšší súd v konaní o určenie neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej 7. júla 2005 otázku platnosti uvedenej zmluvy posúdil opačným spôsobom ako krajský súd v napadnutom rozhodnutí,</p>

keď konštatoval, že „osoby, ktoré takto nadobúdajú právo v konkurznom konaní, musia mať istotu, že ich dobromyseľne nadobudnuté právo bude chránené a nebude dotknuté ani prípadnými chybami konkurzného konania. Uvedené skutočnosti podľa názoru odvolacieho súdu vylučujú možnosť, aby sa predmetná zmluva považovala za neplatnú z materiálnych dôvodov (z dôvodu neprípustnosti jej obsahu).“.

V tejto súvislosti ústavný súd upriamuje pozornosť na § 524 a nasledujúce Občianskeho zákonníka, podľa ktorých podmienkou platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, okrem iných, je spôsobilý predmet postúpenia, t. j. aby išlo o pohľadávku, ktorú možno postúpiť. Podľa Občianskeho zákonníka nemožno postúpiť pohľadávky:

- ktoré zanikajú najneskôr smrťou veriteľa,
- ktorých obsah by sa zmenil zmenou veriteľa,
- ktoré nemôžu byť postihnuté výkonom rozhodnutia,
- postúpenie ktorých odporuje dohode veriteľa a dlžníka,
- postúpenie ktorých vylučuje zákon alebo iný všeobecne záväzný právny predpis,
- postúpenie ktorých vylučuje povaha samotnej pohľadávky.

Tieto ustanovenia Občianskeho zákonníka uvádza aj poznámka č. 13hg k § 25a ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 273/1994 Z. z.“). Nie je preto zrejmé, prečo krajský súd rovnako ako prvostupňový súd posúdil zmluvu o postúpení pohľadávok zo 7. júla 2005 len tak, že takáto zmluva mohla byť uzavretá iba podľa § 7 ods. 4 zákona o konkurze, hoci toto ustanovenie upravuje účastníkov konkurzu pri zmene veriteľa pohľadávky a jeho účelom je úprava ich postavenia, a nie akým spôsobom sa môže speňažovať majetok patriaci do konkurznej podstaty (§ 27 zákona o konkurze).

Napokon podľa § 25a ods. 1 zákona č. 273/1994 Z. z. (Postúpenie pohľadávky) pohľadávku na poistnom, pohľadávku na prirážke k poistnému, pohľadávku na poplatku z omeškania, pohľadávku na poplatku za nesplnenie oznamovacej povinnosti a pohľadávku na pokute okrem pohľadávok zrušenej poisťovne (ďalej len „pohľadávka“) môže príslušná poisťovňa postúpiť tretej osobe s písomným súhlasom Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky a Ministerstva financií Slovenskej republiky po predchádzajúcom súhlase správnej rady príslušnej poisťovne. Z tohto ustanovenia vyplýva, že pohľadávky na poistnom zásadne možno postúpiť, a to aj tretej osobe. A ak tak možno urobiť pred konkurzom, hoci so súhlasom príslušných orgánov, potom krajský súd mal náležite vysvetliť so zreteľom na citované ustanovenie, prečo to nemožno urobiť v rámci speňažovania konkurznej podstaty v zákonom predpokladanom procese uskutočnenom konkurzným súdom, a mal také odôvodnenie podložiť aj citovaním príslušných právnych noriem, ktorých interpretácia a aplikácia ho viedla k takému úsudku.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd sa v posudzovanom prípade stotožnil s nesprávnym právnym názorom okresného súdu o neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok zo 7. júla 2005, čo je podstatnou právnou otázkou riešenou v spore pred krajským súdom, od ktorej sa súčasne odvíja posúdenie nároku sťažovateľa na uplatnenú pohľadávku predstavujúcu poplatok z omeškania za dlžné poistné na zdravotnom poistení v rámci speňažovania konkurznej podstaty zdravotnej poisťovne.

Ústavný súd sa tiež stotožnil s tvrdením sťažovateľa, že krajský súd náležite neodôvodnil otázku dobromyseľnosti nadobudnutia práva zo zmluvy o postúpení pohľadávok, ktorej uzatvoreniu predchádzalo opatrenie konkurzného súdu, ktorým odsúhlasil odpredaj uplatnených pohľadávok a ktoré súčasne tvorilo podstatnú časť odvolania sťažovateľa. Takáto časť odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu chýba.

Námietky sťažovateľa majú v okolnostiach posudzovanej veci podľa názoru ústavného súdu podstatný charakter, a preto bolo z hľadiska požiadaviek tvoriacich integrálnu súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny potrebné, aby sa krajský súd s nimi v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vysporiadal, t. j. zaujal k nim jednoznačný právny záver.

	<p>Krajský súd sa v namietanom rozsudku v zásade obmedzil na skonštatovanie správnosti dôvodov rozsudku okresného súdu a na citáciu časti odôvodnenia z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 10/2009, 2 Obo 11/2009 z 27. mája 2009, pričom sa nevysporiadal s podstatnými odvolacími námietkami sťažovateľa. Predovšetkým nedal ústavne akceptovateľnú odpoveď na otázku, ako vec právne posúdil. Z tohto hľadiska hodnotí ústavný súd namietaný rozsudok krajského súdu z hľadiska kľúčových odvolacích dôvodov uplatnených v odvolaní sťažovateľa ako nepreskúmateľný a nezodpovedajúci požiadavkám vyplývajúcim z obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny. Súčasťou uvedených práv je totiž nepochybne aj požiadavka, aby sa príslušný všeobecný súd v konaní právne korektným spôsobom a zrozumiteľne vyrovnal nielen so skutkovými okolnosťami prípadu, ale aj s kľúčovými právnymi otázkami, ktoré ho viedli ku konkrétnemu rozhodnutiu. Podľa názoru ústavného súdu však postup a predmetné rozhodnutie krajského súdu uvedené atribúty nespĺňa.</p> <p>Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že rozsudok krajského súdu je rozhodnutím, ktoré nie je z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné, a preto rozhodol, že namietaným rozsudkom bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods.1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny (výrok 1 tohto nálezu).</p> <p>Vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa zaručených mu čl. 20 ods. 1 ústavy ústavný súd uvádza, že v nadväznosti na vyslovenie porušenia základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny a zrušenie rozsudku krajského súdu (bod 2 výroku tohto nálezu) sa v súlade s doterajšou judikatúrou ústavného súdu (II. ÚS 182/06, IV. ÚS 311/08) otvára priestor na to, aby sa krajský súd sám vyrovnal s ochranou označených práv hmotného charakteru. Ústavný súd preto sťažnosti v tejto časti sťažnosti sťažovateľa nevyhovel, uprednostňujúc právomoc všeobecného súdu na ochranu subjektívnych hmotných práv účastníkov konania pred ochranou v konaní pred ústavným súdom (bod 4 výroku tohto nálezu).</p>
použitú odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov	IV. ÚS 182/2010 rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obo 52/2009 z 21. júna 2011

spisová značka	I. ÚS 314/2011
sudca spravodajca	Peter Brňák
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - vyhovené
dátum rozhodnutia	9. novembra 2011
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ namietal porušenie označených práv rozhodnutím najvyššieho súdu.</p> <p>Sťažovateľ namietal nesplnenie všetkých zákonom predpokladaných podmienok na konanie o mimoriadnom dovolaní s dôsledkom odmietnutia podaného mimoriadneho dovolania najvyšším súdom: „<i>Najvyšší súd Slovenskej republiky vecne prejednal mimoriadne dovolanie napriek tomu, že neboli splnené všetky podmienky na jeho podanie podľa ustanovenia § 243e ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku...</i>“</p> <p>V druhej rovine sťažovateľ namietal porušenie označených základných práv tým, že mu najvyšší súd pred vydaním napadnutého rozhodnutia nedoručil mimoriadne dovolanie, a teda nedal mu možnosť predniesť argumenty k podanému mimoriadnemu opravnému prostriedku: „<i>Najvyšší súd odoprel sťažovateľovi v rozpore s ustanovením § 243i ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku právo vyjadriť sa k mimoriadnemu dovolaniu, keď mu mimoriadne dovolanie odoslal až 4. 5. 2011, napriek tomu, že o mimoriadnom dovolaní už predtým rozhodol dňa 28. 4. 2011...</i>“</p>
ratio decidendi	Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že 25. februára 2010 podal generálny prokurátor mimoriadne dovolanie na najvyššom súde. Najvyšší súd listom z 26. apríla 2011 (odovzdaným na poštovú prepravu 4. mája 2011) zaslal mimoriadne dovolanie na

	<p>vyjadrenie právneho zástupcovi sťažovateľa, ktorý ho 11. mája 2011 prevzal a listom z 19. mája 2011 vrátil, pretože sťažovateľa v dovolacom konaní už nezastupoval. O podanom mimoriadnom dovolaní rozhodol najvyšší súd 28. apríla 2011, toto rozhodnutie bolo opätovne doručované právnemu zástupcovi sťažovateľa, ktorý doručení zásielku prevzatú 25. mája 2011 opätovne vrátil späť na najvyšší súd (sťažovateľovi bolo predmetné rozhodnutie doručené 15. júna 2011). Na základe uvedeného je nepochybné, že najvyšší súd mimoriadne dovolanie nedoručil strane sťažovateľa v čase pred 28. aprílom 2011, kedy o mimoriadnom dovolaní najvyšší súd rozhodol.</p> <p>Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že princíp rovnosti zbraní vyžaduje, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej situácie, než v ktorej je jej odporca (Komanický v. Slovenská republika, rozsudok zo 4. júna 2002, § 45). Právo na kontradiktórne konanie zase znamená, že procesné strany musia dostať príležitosť nielen predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel, ale i zoznámiť sa so všetkými ďalšími dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu a vyjadriť sa k nim (pozri cit. rozsudok Komanický, § 46).</p> <p>Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je teda – okrem práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu) – aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorá okrem iných procesných záruk kladie dôraz aj na zachovanie kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní (podobne napr. III. ÚS 402/08). Podstatou kontradiktórnosti a s ňou súvisiacou rovnosťou zbraní je, aby všetci účastníci konania mali reálnu možnosť využiť svoje procesné práva predložiť argumenty a reagovať na protiargumenty protistrany. Osobitne to platí o sporových konaniach, v ktorých stoja proti sebe žalobca a žalovaný, a kde sa v celom rozsahu uplatňuje kontradiktórnosť konania (napr. IV. ÚS 42/09, IV. ÚS 147/04).</p> <p>Právo účastníkov konania na doručenie podkladu (návrhu), na základe ktorého sa vo veci koná (v okolnostiach danej veci mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora), treba nepochybne považovať za súčasť práva na spravodlivý proces. Nedoručenie takéhoto návrhu účastníkovi konania vytvára stav nerovnosti účastníkov v konaní pred súdom, čo je v rozpore s princípom kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní ako súčasti práva na spravodlivý proces (mutatis mutandis I. ÚS 2/05, I. ÚS 100/04).</p> <p>Podľa názoru ústavného súdu uvedeným postupom najvyššieho súdu v dovolacom konaní bola nepochybne porušená jedna z požiadaviek spravodlivého procesu, a to kontradiktórnosť konania, pretože sťažovateľovi nebolo umožnené zaujať svoje stanovisko k mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora, a tým sa účinne podieľať na bránení svojho už právoplatne priznaného práva. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje porušenie základného práva sťažovateľa na rovnosť účastníkov v konaní zaručeného v čl. 47 ods. 3 ústavy v spojení s právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivý proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠP a iných súdov</p>	<p>Komanický v. Slovenská republika, rozsudok zo 4. júna 2002, § 45 III. ÚS 402/08 IV. ÚS 42/09, IV. ÚS 147/04 I. ÚS 2/05, I. ÚS 100/04</p>

Nálezy – priet'ahy v konaní:

spisová značka	I. ÚS 290/2011
sudca spravodajca	Mariana Mochnáčová
druh konania	čl. 127 konanie o s'ťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - vyhovené
dátum rozhodnutia	9. novembra 2011
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 36 ods. 2 Listiny základných práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovatelia namietali porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov postupom okresného súdu v dvoch dedičských konaniach, pričom jedno konanie začalo v roku 1993 a druhé konanie v roku 1994.
ratio decidendi	<p>1. Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitost' veci, predmetom oboch posudzovaných konaní je prejednanie dedičstva po zomrelých poručiťel'och (po poručiťel'ke J. Š., zomrelej 1. decembra 1994, konanie vedené pod sp. zn. 4 D 1413/1994 a po poručiťel'ovi J. Š., zomrelom 10. decembra 1992, konanie vedené pod sp. zn. 4 D 193/1993). Sťažovatelia majú postavenie účastníkov v oboch konaniach ako dedičia poručiťel'ov. Konania tohto typu tvoria štandardnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, preto vec nemožno posúdiť ako právne a skutkovo zložitú. Nie je možné konštatovať právnu či skutkovú zložitost' veci ani vzhľadom na početnosť účastníkov konania či rozsah predmetu prejednávanych dedičstiev.</p> <p>2. Ústavný súd konštatuje, že sťažovatelia v posudzovaných konaniach svojim správaním nijako neprispeli k priet'ahom v konaní ani k celkovej dĺžke konania. Ústavný súd v nadväznosti na obsah vyjadrenia okresného súdu poznamenáva, že využitie zákonných procesných oprávnení (napr. dostupných opravných prostriedkov) či už sťažovateľmi, alebo ostatnými účastníkmi súdneho konania nie je možné hodnotiť ako také správanie účastníka, ktoré prispelo ku vzniku priet'ahov v konaní.</p> <p>3. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v uvedenom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, bol postup okresného súdu v predmetnej veci. Ústavný súd dospel k záveru, že vzhľadom na celkovú dĺžku konania v spojení s tým, že dosiaľ ani jedno z posudzovaných konaní nebolo právoplatne skončené, neefektívna činnosť, resp. nečinnosť okresného súdu charakterizuje obe posudzované konania ako celok, a preto ústavný súd nepovažuje za potrebné hodnotiť sporadické úkony okresného súdu. Ústavný súd súčasne poznamenáva, že obdobie prerušenia konania nie je možné pripísať na vrub postupu okresného súdu, keďže v posudzovaných prípadoch boli dané objektívne dôvody na takéto prerušenie. Pri celkovom hodnotení veci nie je možné opomenúť ani okolnosť, že konanie vedené pod sp. zn. 4 D 1413/1994, ktoré začalo v decembri 1994, bolo prerušené od marca 2007 do februára 2008 a v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu nič nebránilo okresnému súdu vo veci konať. V konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 4 D 193/1993 (ktoré začalo v marci 1993, pozn.) prerušenie trvá od mája 2003 až dosiaľ. Napriek tomu, že označené konanie je prerušené, ústavný súd hodnotil postup okresného súdu ako postup vyznačujúci sa neefektivitou (vzhľadom na jeho doterajšiu dĺžku a najmä dĺžku konania do jeho prerušenia).</p> <p>Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že doterajším postupom okresného súdu v posudzovaných konaniach došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny.</p> <p>Ústavný súd považoval priznanie sumy 5 000 € každému sťažovateľovi za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde.</p>
používané odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	I. ÚS 276/2011
sudca spravodajca	Marianna Mochnáčoá
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - vyhovené
dátum rozhodnutia	23. novembra 2011
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovatelia namietali porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov postupom okresného súdu v konaní o určenie, že veci zapísané v súpise konkurznej podstaty sú v ich bezpodielovom vlastníctve. Konanie začalo v roku 1997.
ratio decidendi	<p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že spory o vylúčenie majetku z konkurznej podstaty patria do štandardnej rozhodovacej agendy všeobecných súdov. Aj keď po právnej stránke môže ísť o právne zložitú vec, podpredsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení zložitost' napadnutej veci nenamietala.</p> <p>2. Ústavný súd pri preskúmaní spisu zistil, že sťažovatelia čiastočne prispeli ku prietahom v konaní, keď sa na jednej strane obracajú na ústavný súd so sťažnosťou na prietahy v konaní, avšak na strane druhej sa ani na jednom z dvoch pojednávaní, ktoré sa počas doby konania na okresnom súde, ktorá bola predmetom preskúmania ústavným súdom, nezúčastnili. Predvolanie na pojednávanie, ktoré sa malo uskutočniť 13. novembra 2008, si sťažovatelia a ani ich právny zástupca neprevzali a 24. marca 2009 sa pojednávania nezúčastnili z dôvodu účasti na inom pojednávaní. Na tieto skutočnosti ústavný súd prihliadal pri rozhodovaní o výške primeraného zadosťučinenia.</p> <p>3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup okresného súdu.</p> <p>Postup okresného súdu vo veci sťažovateľov za obdobie od 23. septembra 1997 do 30. marca 2007 bol už predmetom preskúmania ústavným súdom. Po preštudovaní spisu okresného súdu bol spis z ústavného súdu vrátený na okresný súd 19. októbra 2007. O veci bolo rozhodnuté nálezom ústavného súdu č. k. III. ÚS 106/07-31 z 23. apríla 2008 (ďalej len „nález“), ktorým ústavný súd skonštatoval, že základné právo sťažovateľov postupom okresného súdu vo veci porušené bolo. Z uvedeného dôvodu ústavný súd preskúmal postup okresného súdu od 19. októbra 2007.</p> <p>Ústavný súd považuje za potrebné na úvod tretieho hodnotiaceho kritéria uviesť, že konanie na okresnom súde začalo v roku 1997, a teda ani po 14 rokoch nie je vo veci rozhodnuté ani prvostupňovým súdom, a to napriek tomu, že od prvej sťažnosti sťažovateľov na ústavnom súde, o ktorom bolo rozhodnuté nálezom ústavného súdu, uplynuli ďalšie 4 roky. Z uvedeného dôvodu je ústavný súd toho názoru, že nie je potrebné podrobne hodnotiť každú krátkodobú nečinnosť okresného súdu, postačuje poukázať iba na postup okresného súdu pri doručovaní uznesenia okresného súdu o prerušení konania z 10. decembra 2009, ktoré však bolo odoslané účastníkom konania po takmer 4 mesiacoch, a to 1. apríla 2010.</p> <p>Ústavný súd tiež konštatoval neefektívnu činnosť okresného súdu.</p> <p>Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že postupom okresného súdu od 19. októbra 2007 došlo ku zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Ústavný súd považoval za odôvodnené priznať každému zo sťažovateľov finančné zadosťučinenie v sume 1 000 €.</p>
Použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

Spracovala : JUDr. Zuzana Možešová

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.